

Lidercsfeny

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercsfeny

I. évfolyam, 5. szám, 2007. május

Köszöntő

Tisztelt olvasó!

Immár az ötödik Lidércfény amatőr kulturális folyóiratot tarthatja a kezében, amely azt jelenti számunkra, hogy kiadványunkra van igény. Ez a sok pozitív visszajelzésből is kiderül, aminek igazán örülünk.

Mint folyamatosan fejlődő kiadvány, igyekszünk minél szélesebb rálátást kínálni a Lidércfényen eddig megfordult alkotók műveiből, minél többjüket és minden oldalukat megmutatni. Ezért az e-havi számunkban ismét több új arc tűnik fel, nevezetesen Ida, Lord Faustus és Aethra Cervarius. Talán furcsának tűnhetnek ezek a nevek is, akárcsak az előző számainkban feltűntek, de mentségünkre legyen mondva, hogy az internetes amatőr irodalom egyik alapvető eleme az álnév. Mivel lényegében mi is internetes kiadványunkból, a Lidércfény Online Kulturális Magazinból „táplálkozunk”, eképpen jelen kiadványunkban sem kívánunk eltérni a „nicknevek” használatától. Néhány esetben oldalunkon megtalálható az alkotó valódi neve, kiléte, elérhetősége és bemutatkozása, így, ha valakinek az érdeklődését felkelti egy-egy amatőr mivolta és további munkássága, bátran látogasson el a www.szentesinfo.hu/lidercfeny oldalra.

E-havi számunk tartalma jóval színesebb, mint az előző, bár itt is elég erőteljesen képviselteti magát a horror műfaj. Emellett viszont két oldalnyi szépirodalmi mű és fantasy, egy oldalnyi sci-fi és könyvajánló is helyet kapott a kiadványban.

Jegyzet rovatunkban kedves író társam, Anonymus Chynewa vall arról, hogy miért ír inkább fantasy műfajban, mint pl. sci-fi-ben, illetve kifejti azzal kapcsolatos véleményét, hogy szerinte miről szól a Lidércfény, vagy miről kellene szólnon.

Ezzel zárom is köszöntöm sorait. Kellemes kikapcsolódást, jó szórakozást kívánok!

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
I. évfolyam. 5. szám, 2007. május

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.

Főszerkesztő: Török Viktor (Kapitány),
Tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Olvasószerkesztő: Túri András (András)
Grafikai munkatárs: Bognár Attila (WhiteRaven)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Tartalom

SZÉPIRODALOM

Fáradtság /Pajzi/	3.
Fekete könnyek /Luremt/	3.
Büszke Vezér és az Ember /Fényhozó/	3.
A falióra története /Ida/	3.
Ghostlostworld /András/	4.

FANTASY

Adjuk meg a módját /Tim Shaw/	5.
Találkozás pillanata (Merlinnek) /Fényhozó/	5.
Tűz az égben /Lord Faustus/	6.
A világ peremén /Kócsa/	6.
Ikrek /Anonymus Chynewa/	6.

Sci-Fi

A VVG180-6-9-Z jelű rendszer... /András/	7.
Naplórészlet /András/	7.

HORROR

Légy résen /Anonymus Chynewa/	8.
Hominis Nocturna /Lord Faustus/	10.
Monoton halál /Aethra Cervarius/	11.
A torz /Jimmy Cartwright/	11.

KÖNYVAJÁNLO

Stanislaw Lem: Visszatérés /András/	12.
Resident Evil – Az iszonyat foka /Kapitány/	12.

Jegyzet

Anonymus Chynewa

...Hogy miért írok elsősorban fantasy-t? Már persze túl azon, hogy egy jó sci-fi megírásához szükségesek bizonyos konkrét tárgyi ismeretek is, és ezen ismereteknek nem minden esetben vagyok birtokában... A tudományos fantasztikum számomra mindig túl sok korlátot szabott, fantáziám ellenben imád szabadon szárnyalni, mindenfajta kötöttség nélkül. Még mielőtt megismerkedtem volna a fantasztikum eme „kevésbé tudományos” vonalával, már feszegettem azt

a bizonyos határt, persze ekkor még nagyrészt öntudatlanul, az időutazás köpönyegébe bújtatva a misztikus környezetet. Életemben a mérőföldkő, mely egy meghatározott irányba terelte további sorsomat, az első fantasy mű, mi kezembe akadt, mit annak idején még csak nem is neveztek „fantasy”-nek, hiszen még nem is igazán létezett ez a műfaj; nos a Könyv, nem más volt, mint J.R.R Tolkien mesterműve, a Göncz Árpi bácsi által lefordított A Gyűrűk Ura. A pontos évet meg nem mondom, a memóriám ugyanis már régen nem a régi, tán a 80-as évek közepe lehetett, de arra emlékszem, hogy nem akartam elhinni, hogy ilyen jó könyv létezhet! Úgy voltam én akkor azzal a szemem előtt születő műfajjal, mint mondjuk a leendő haditörzsszok azzal a pillanattal, mikor először ragadnak kardot; abban a pillanatban, hogy a markolat tenyerükbe simul, már tudják, megtalálták a helyüket. Ha nem gyúl szikra lelkükben a penge érintésétől, letezik a kardot, és mosolyogva tovább sétálnak. Ha akartam volna, sem tudtam volna tovább élni az életem úgy, mintha mi sem történt volna.

Azóta is érzem a késztetést, hogy kinyissam azt az ablakot, mi képzeletünk fantasztikus tájaira nyílik, s leírom azt, mit odaát látok. De nem csak erről szól a küldetésünk. Világunk attól lesz szép, ha minél többen megtalálják saját kis ablakukat, s ha leírják saját történetüket. Véleményem szerint erről szól a Lidércfény, legyen szó bármelyik megnyilvánulásáról; arról, hogy megmutassuk egymásnak azt, mit saját ablakunkban látunk, mit más meg nem láthat, csak a mi szemünkön keresztül. S csak remélni tudom, hogy sikerül egyre több és több ablakot nyitnunk...

Fáradtság

Ereim forró mélyén lüktető,
Mindent legyőző vad ősi erő...
Tétován, kába akarattal-de mégis
Belém férkőzik, s fáradt leszek én is.

Pajzi

Fekete könnyek

Mi lelt? miért vonz hirtelen magához a sötét?
Miért nem lelek világot, fényességes Napét?
Hisz előbb még testem simogatta sugara,
Most pedig átölel a vakság rideg karja!

Forró talajon, bágyadt testem reszketve,
Rémült arccal, a rideg földnek préselve.
A számban erős méreg sós ízét érzem,
Mely belülről fakadva gyöngíti testem.

Élesen belém hatol mélyen a fájdalom,
És reszkető lelkem átjárja a szánalom,
Kitörne belőlem, utat keres magának,
Szememből izzón, fekete könnyek áradnak.

Fellázdadt ellenem összezúzott testem,
Sikoltón sístereg az úttesten vérem.
S szenvedőn sziszegve egy légüres térben,
Megrémült kis szívem utolsókat rezzen...

Luremt

Büszke Vezér és az Ember

Zászlók a kezekben
Menetelnek díszekben
Vak hittel a szemekben

Büszke Vezér, integet nékik
A háttérből, kuncogva nézi
- Menjetek! Nem kell félni! -

Tízezernyi láb koppan,
Tízezernyi szív dobban,
Tízezernyi hang harsan

Büszke Vezér, ébresztőt rendel
Nem magának; sok ezernyi szívnek
- Jó reggelt! Harcra ember! -

Szólamok minden napra,
Prédikál, mert aki fél, az hagyja
Aki hisz benne, a lelkét eladja

Az Ember, nyugalmat kér
Lelkének örökös békét
Dolgozni akar, a szebb létért

Fényhozó

A falióra története

Történetem legalább tíz éve kezdődött. A falióra, melyről szó lesz, a szekrényvel szemben függött a falon. Minden negyedórán ütött, mikor kevesebbet, mikor többet, de mindig csak annyit, amennyit az összes tisztességes falióra. Mutatója szorgalmasan számolta a perceket, az órákat, és közben monoton ketyegés hallatszott belső részéből. Egy napon, mikor rosszkor ébresztette fel a ház kegyetlen gazdáját hangjával, durván csattant a fapapucs lakkozott oldalán. Ekkor valami megszakadt szegényben. Leesett a földre, mert a szög, mely tartotta, vele együtt kihullott a falból az ütés erejétől. Ott hevert a földön, és legszívesebben zokogott volna, ez volt eddig a legszörnyűbb reakció munkájára. Hogy fog ezek után a vekker szemébe nézni? Mit is tehetett volna, nehézkesen feltápáskodott, és az ablakon át kimászott az utcára. Céltalanul bolyongott a házak között sötétedésig. Éjszakára egy kapualjban talált menedéket, de a hideg nem tett jót alkatrészeinek, és bánatosan idézte fel régi otthonát, hiszen majd húsz éven át ott ketyegett. Reggel az otthlakó idős néni megtalálta, és gyengéden bevitte a szobába, majd felakasztotta a falra. Az óra nem ellenkezett. Azt hitte, új otthonra talált, hogy véget ért vándorútja, és újra mutathatja az idő múlását. Hatalmas csalódás volt, mikor a néni megállapította, hogy nyekereg, és már csak a dísz szerepét töltheti be. Képtelen volt tétlenül lógni a falon, azaz a tudattal, hogy egy vázát is többre lehet becsülni, mint őt. Lelkileg teljesen összetörve osont ki a néni lakásából az éjszakába, és futott, futott, ameddig teljesen ki nem merült... Nem tudta, mennyit is rohanhatott, de már hajnal volt, és a felkelő nap sugarai bearanyoztak körülötte mindent. Boldogan mártózott meg a tündöklő fényben, és sötét gondolatai mintha szárnyuk lenne, elrepültek. Aznap sok emberrel megismerkedett, és nagyon boldog volt, mert végre sokan megkérdezték tőle az időt. Napokig így sétálgatott. Öröm töltötte el fogaskerek-szívecskéjét, csak az éjszakák teltek el nagyon lassan. Még mindig csikorgott néhány alkatrésze a hozzávágott papucstól, de ez egy cseppet sem zavarta. Egy délelőtt, mikor a járókelők között csatangolt, felfigyelt rá egy ós hajjú, pocakos emberke, aki éppen a vilamosról szállt le. Nem kérdezte, hogy mennyi az idő, csak megigazította orrán a szemüveget, odasétált a faliórához, és így szólt:

- Szegény kis falióra! Mitől nyikorogsz ennyire? Remélem, nincs nagy baj, és a műhelyben egy perc alatt rendbe tudjuk hozni.

Az órában rég érzett kellemes melegség áradt szét, bár még nem volt biztos benne, hogy ez neki szólt, vagy valaki másnak. De nem! Az órás bácsi őt fogta kézen, és vitte haza műhelyébe. Ott percek alatt rendbe jött a nyikorgása. Kiderült, hogy mindössze egy kis alkatrészével volt probléma. Most már versenyt ketyeghetett a többi órával (mert volt ott rengeteg óra), és soha, soha nem ütött még delet ilyen boldogan. Mekkora öröme volt abban, hogy tudhatta, van valaki, aki szereti, és megérti a problémáit. Ezentúl minden hónapban megolajozták a fogaskerekeit. Még soha nem volt része ekkora gondoskodásban! Talán még ma is ott függ a falon, és ő a legboldogabb valamennyi óra közül...

Ida

Ghost-lostworld

Rövid összegzés egy siker(-es lehete) könyvről

Megvallom őszintén, ez év áprilisáig még csak nem is hallottam Goddar jr. bestselleréről, noha amerikában évek óta népszerű. Hozzám a 2006-os tizedik kiadás jutott el. Ennek borítója hűen tükrözi az elmúlt évek sikerszériáját. A sötét színekben tobzódó fedél gyilkos dinoszauruszoktól hemzseg az ősi erdő árnyainak előterében. Valahogy még belecsúfolták a menekülő főhóst, a holdat és a száz éves villát is. Ez felkeltette az érdeklődésemet. Az interneten utánanéztam a régebbi borítóknak. Valóságos evolúciós láncsal szembesültem. A legérdekesebbnek az első kiadását találtam: egy dinóárny egy régeinek tűnő házfalon. A továbbiakban viharos a fejlődés. Először csak a hüllők száma növekszik, de egyre többet láthatunk az erdőből, a holdból, feltűnik a hős, majd kezdetben csak bizonytalan körvonalként a sziklaorom. Közben egyre részletesebb, egyre művészebb a kivitelezés. Mivel a dinók és a kísértettörténetek egyaránt érdekelnek, belevágtam. Nem bántam meg.

A színhely egy festői völgy középnyugaton, illetve a völgyben magasodó magányos homokkőorom. Az éjszakát különös, rémisztő árnyak uralják, babonás emberek mesélnek gonosz, hegyes fogú jelenésekről. Még a régi indián mondák is említik ezeket a sziszegő, fűrgé szellemeket. A fehér telepesek pedig bolond Bill történetét mesélték, aki az indián démonok harapásaiba halt bele. Ezek a harapások nem csak a testét, hanem a lelkét is érték. Hősünk, aki egy az ezen vidéken élő barátját látogatja meg, beleszöppen ebbe a különös legendáriumba. A dolgon egészen addig csupán mosolyog - a vidék folklórjának tartotta - míg ő maga is nem lesz egy szörnyű mészárlás tanúja. Ezt a büntényt nem emberek, hanem a hüllők követik el, vadul legyilkolva a náluk nagyobb, ám tehetetlen áldozatukat. A rémálomnak egy sárlavina vet véget, mely elsodorja a gyilkosokat. Hajnalodik mire a dráma végére ér, hősünk persze nem sokat alszik. Reggel feldúltan vonja kérdőre a barátját, aki épp csak keresztet nem vet a hirre.

- Ha láttadt őket, az nem jó előjel. - mondja. - Akarnak tőled valamit.

A régi ház körül gyilkos dinók ólálkodnak, de nemcsak éjszaka, hanem nappal is. A villogó fogú gyíkok újra és újra becsékesznek, gyilkolnak. A szökőárszerű sárlavina újfent elsöpri az egészet. Hősünk hamarosan nosztalgiával gondol a zajos, bűdös városra, annyira eleget lesz. Közben előrehaladva a könyvben, egyre plasztikusabb képet kapunk, egyre beljebb kerülünk ebbe a sokkoló látomásba. Eleinte még mások is részesei ennek a kalandnak, aztán már csak a peches főhős éli át egyre intenzívebben a fordulatokat. A szerző egyre aprólekosabb, egyre realitásban írja le a szemüket forgató éhes gyíkokat, egyre gyomorforogtabban mutatja be a mészárlást, a sárban pedig mi is ott fuldoklunk a dinók közt. A hősnek akkor telik be végképp a pohár, midőn az egyik múltbéli rém őt veszi üldözőbe! Ilyen eddig nem volt, a sauruszok az emberekről nem vettek tudomást! (Itt ellentmondást érzek, hiszen anno szegény Billt is megharapták! De ez csak egy regény, ne kukacoskodjunk!) Olyan nagyon elfajul a helyzet, hogy a gyíkokat elpusztító sár majdnem a hőst is eltemeti. Amikor reggel véresen, sarasan beállít a házba, a barátja egyáltalán nem látszik meglepettnek. Viszont öszecsomagol és angolosan lelép. Mindezen közben megtudjuk, hogy miért is kísérhetnek ezek a múltbéli vadászok. A völgy mélyén megtalálták és feltárták csontjaikat, a sziklaorom alatt. Persze ennél többről is van szó, hiszen több mint száz éve érkeznek hírek szellem dinókról. Hősünk szempontjából azonban az újkori feltárásnak van jelentősége. Végül a sokadik zaklatás után, mikor is egy egész csapat vad őslény üldözi, hősük megtörik.

Megteszi az egyetlen dolgot, ami eszébe jut, és a barát által előrelátóan odakészített robbanóanyaggal a levegőbe röpti az orrot. Az leomolva betemeti a sziklamedret, ahonnan a csontokat kiemelték. Betemeti azt a gonosz miázmát is, a be nem fejezett gyilkolás, éhség, hirtelen halál kozmoszba fagyott energiáit, sok ezer tonna kő alá. Beköszönt a nyugalom, ámen.

Igazán elragadó egy produkció. Annyira olvasmányos, hogy az ember szinte még a lélegzetét is visszafojtja. A kötet különlegessége, hogy a szerző megosztja velünk a mű keletkezésének történetét is. Az utószóban leírja, amint éppen egy horror magazin felkérésére novellát tervezett. A sztori körvonalai már készen voltak. Megvolt a kísértetház az erdő mélyén, a főhős is előlépett a sztereotípusok mellé. Alakult a kísértetjáratot kiváltó bűnügy is, egy megtörtént eset szolgált az alapjául. Ekkor úgy döntött, pihen egy kicsit, és bekapcsolta a televíziót. Eredetileg politikai hírmagyarázatra vágyott, cáfolják az el sem hangzottakat, blabla, hablattyá. Ám másként történt, mivel egy ismeretterjesztő csatornára kapcsolt tévedésből. Itt tudósok elemeztek egy különös felfedezést: viszonylag kis helyen, nagy létszámú kistermetű ragadozó dinoszaurusz csontjait találták meg összezsúfolódva. A nagy tudásúak szerint valami hirtelen katasztrófa végzett velük. Ezen a ponton a szerző transzba esett, és jött a múzsa a baseball ütőjével. Az új ötlet pillanatok alatt megvolt, ám a kidolgozás maga volt a gyötrelmes kulimunka. Addig a pillanatig csupán annyit tudott a dinókról, hogy nagyok voltak és baromi régen éltek. Ennek az ismeretterjesztő filmnek a különös, kissé misztikus légköre pedig azonnal megfogta. Lázás kutakodásba kezdett, de óvakodott a szakkönyvektől. Az adó a filmet másnap megismételte. Természetesen újra megnézte és rögzítette is. A továbbiakban ez volt a legfontosabb forrása, meg néhány gyerekeknek készült képeskönyv. Ennyi elég is volt. Persze a horror magazint sem hagyta cserben. Az ilyen esetekre mindig tartani szokott néhány rövid novellát a talonban. Viszont azon meglepődött, hogy az első kiadás első pozitív recenziója egy paleontológiai szaklapban jelent meg, népszerű tudomány címszó alatt. Azon szent pillanattól fogva a könyv karrierje meredeken ível. A szerző áradozik arról milyen nagyszerű érzés híres tudósoknak dedikálni. Ezt nem esik nehezemre elképzelni. A továbbiakban beszámol arról is, hogy az író olvasó találkozáson miként ostromolta meg az ifjúság, a folytatást követelve. Ettől azonban a szerző óvakodik, mégpedig azzal az indokkal, hogy nézzük meg mi lett a jurassic parkból. Ráadásul az ő műfaja a horror, s ebben nem szokás folytatást írni. Ezzel azért talán tudnék vitatkozni. Mindent összeboronálva kiváló szórakozást nyújtó könyvecske a Ghost-lostworld. Valószínűleg megér még pár kiadást.

A szerző megjegyzése:

Ezen kicsiny szösszenetem egy ötlet elhamvadása, egy novella, mely a megszületése előtt elhalt. Ennek több oka van, amibe most nem bonyolódnék bele. Azóta fehér törpe csillagként kísért bennem. Mint tudjuk, a kísértetek megnyugvást keresnek. A problémát úgy oldottam meg, hogy a szinopszist átalakítottam könyvkritikává. Ebbéli tevékenységemben a MESTER, Stanislaw Lem inspirált. Az ő nevét elméletileg jól ismeri a fantasztkumot kedvelő publikum. Írt ő űrhajókról, robotokról, stb... a sci-fi nagy klaszrikusának számít. Az ő zseniális találmánya, egy különleges, ritka műfaj: a saját maga által kitalált, nem létező könyvekről írt kritika. Tehát az a helyzet, hogy eme kísértetet belegyömöszöltem LEM műfajába, megpróbálva az Ő poros lába nyomába lépni... kacsallábal.

András

Adjuk meg a módját!

Ha lehet, még körültekintőbben helyezte lábát a talajra, figyelve, nehogy egy talpa alá kerüljön kavics megcsikorduljon. Még soha életében nem igyekezett ennyire észrevétlen maradni. Idegtépő lassúsággal haladt az ösvényen, de úgy tűnt, kitartása ezúttal elnyeri jutalmát.

Már látta maga előtt a másikat. Ott szunyókált a földön, neki háttal. Vagy legalábbis roppant meggyőzően színlelte az alvást. Mindenesetre az egyenletes horkolásba csak néha vegyültek furcsa morranások.

Talán rosszat álmodott.

A férfi első feszültsége kezdett lassan csillapodni. Már csak néhány lépés választotta el a gyanútlan alvótól.

Végtelen óvatos mozdulatokkal lecsatolta hátáról a bőrszíjakat. Letette a lába elé, aztán lehajolt a batyuhoz, de ez alatt fél szemét folyamatosan a másikon tartotta.

A zsinag könnyen engedett, s hamarosan szabaddá vált a zsák szája.

Am ekkor a becserkészett alak váratlanul megfordult álmában.

A lopakodó mozdulatlanságba dermedt, s csak akkor merte folytatni a turkálást, mikor újra felhangzott a jóízű szuszogás. Hangtalan sóhajtott, majd benyúlt a zsákba, s közben még arra is ügyelt, nehogy nesz kísérje, amint bőre az anyaghoz súrlódik.

Sosem derült ki, végül mi buktatta le...

A lezárt szemhéjak felpattantak, s a rajtakapott férfi ijedten hátrahőkölt.

- Hehe... ez nem az, amire gondolsz...

- Honnan tudod, mire gondolok!? - csapott le rögtön a kérdés, de választ sem várva érkezett máris a következő: - Mit rejtegetsz a hátad mögött!?

- Hogy ott? Ssemmit... Vagyis hogy, semmi érdekeset... - próbálta elterelni a figyelmet ügyetlenül a férfi, de maga is érezte, hogy nem lehetett valami meggyőző.

- Most tétlén csak igazán kíváncsivá!

- Jól van, ne üvölt!

- Szóval?

- Hát... izé... ajándék - bökte ki nagy nehezen.

- Ajándéék? Nekeem? Juj, de jó! Mutasd!

A férfi bosszúsán grimaszolt.

- Mindig tönkreteszed a meglepetést! - dohogott. - Valójában csak holnap akartam odaadni... a születnapodon. De most már mindegy! - legyintett. - Tessék, itt van! Te, te ünneprontól!

- Jaj, de szép! - ugrált örömben az ünnepelt. Aztán közelebbről is megszemlélte az elébe tett holmit. Nagyon szippantott az illatából. - Mi ez?

- Mi lenne? Hát torta! - A férfi gyanakvón nézett a társára. - Mondd, te még sosem láttál ilyet?

- Nem én! Mire való? Dobálni kell?

- Nem - vágta rá kapásból. - Illetve... Hogy is magyarázzam? Tulajdonképpen arra is szokták használni - ismerte be kelleltenül. - De többnyire inkább megeszik.

- A húst jobban szeretem.

- Tudod, mi emberek minden évben megünnepeljük a születésünk évfordulóját. S aki csak teheti, ilyenkor tortával teszi emlékezetesebbé az eseményt.

- Kedves szokás. Máris csorog a nyálam. Ham! Rögtön befalom.

A férfi rosszalóan ingatta a fejét.

- Várj! Van még valami... Nem lehet csak úgy!

- Sejtettem! - hangzott a csalódott felelet. - De arról ne is álmodj, hogy késsel-villával fogom enni!

- Én sem arra gondoltam. Csakhogy abban mi az ünnepélyes, ha egy nyelésre eltüntetted a bendődben? - kérdezte a férfi. - Adjuk meg a módját!

- Hogyan?

- Először is teszünk rá gyertyákat és meggyújtjuk.

- Hú, de izgi! Ez ugye azért kell, hogy jobban lássuk?

- A jó ég tudja, miért szokták így...

- Biztos, hogy viaszizú legyen.

- Nem hinném, de ne szakíts folyton félbe! - zsörtölődött a férfi.

- Jó, jó! Meséld tovább! Ez egyre érdekesebb - dörzsölte össze tenyerét a másik. - Mi jön azután?

- Általában eléneklünk valami bárgyú dalocskát, majd az ünnepelet...

- Vagyis én! - húzta ki magát büszkén.

- Vagyis te, elfújja a gyertyákat.

A születnaposnak elkomorult a tekintete.

- Hm, szerinted ez jó ötlet?

- Nem - értett egyet a férfi. - Ilyenkor rendszerint a ceremónia főszereplője merő rosszindulatból összeköpködi a torta tetejét. S tudod miért? Hogy a többieknek ne legyen rá gusztusa, és végül egyedül ehesse meg az egészet.

- Boaff! Furák vagytok, ti emberek! Mindig megátsszátok a felsőbbrendű kulturált lényt, közben meg ilyen undorító dolgokat műveltek.

Ezzel a lesújtó véleménnyel nehéz lett volna vitába szállni. A férfi valami frappáns válaszon agyalt, de nem jutott eszébe jobb egy "Oh!"-nál. Így hát arról is letett.

Helyette azt mondta:

- Ööö...

Majd pironkodva ezt:

- ...akkor most inkább elkezdeném, ha nem bánod.

Addig mesterkedett a tűzszerszámmal, míg végül az összes gyertyán táncba kezdtek az apró, barátságos lángocskák. Aztán hamiskásan rázendített:

- Boldog szüüüüüüüüüüü! Boldog szüüüüüüüüüüü!

A türelmetlen háziga az alig győzte kívánni, hogy elüljön a visszhang, teleszívta tüdejét, bent tartotta egy darabig a levegőt, majd nagyot fújt a tortára.

Azonban a gyertyalángok ahelyett, hogy kialudtak volna, egy pillanat alatt nőttek hatalmasra, s kaptak bele a mit sem sejtő férfi köpenyébe. Am az lerántotta magáról, s fűrgén taposni kezdte a csizmájával. Viszonylag hamar eloltotta a tüzet, de az égett rongy átható, kellemetlen szaga mégis szinte azonnal bekúszott az orrába. Fülébe pedig a bánatos hüppögés.

Pislogva nézett fel, s követte a sárga hullószemek tekintetét, míg megállapodott a torta elszenesedett maradványain. Abba hagyta a kormos szövet csapkodását, és odalépett a pityergő mellé. Együtt érzőn tette a pikkelyes vállra a kezét, s megpaskolta a sírástól remegő hátat.

- Naaa! - kezdte. - Ne szomorkodj! Talán még nem vesztett kárba egészen - vigasztalta barátját, miközben biztató mosolyt erőltetett az arcára. - Mondd csak, Drago, szereted a kétszersültet?

Tim Shaw

Találkozás pillanata (Merlinnek)

Láttalak, s te láttál

Felismertelek, s te felismertél

Kérdeztelek, s te választottál

A találkozás pillanatában

valósággá vált a Jóslat

Fényhozó

Tűz az égben

Egy nap, mi semmibe veszett
A lángok napján
Egy szikra a földre esett
A világ szemét az égre ragasztván

Ó mily csodás, ám kegyvesztett
Emberi léte porrá zútván
Ki minden lángurat felélesztett
És most a felhőkből csaptak le reá

S a Nap szörnyű forróságot keltett
És hamuszín felleget a szelek szárnyán
Senki egy mozdulatot sem tett
Csak nézte a fényt némán

Egy nap, mit a jövő emlegetett
A lángok napját
Hol egy szikra a földre esett
A tüzet az égben és azon át

Lord Faustus

A világ peremén

Már nem számít a dallam
Disszonáns hangok sorfala közt
Sötétben botorkáló lelkem
Csak egy, ki önként jött
Az Álmodók Házába

Pupillátlan pillantások
Élőhalottak mosolyával
Pókhálós képek az oltáron
Gyertyák pislogása
Hófehér arcomon

Ujjaim közt porló idő
Homokja lassan pereg tova
Nem hullok térdre tested előtt
Vámpírok mosolya
Sem riaszt el többé

Mit is kezdhethnék a törött
Tükrök ezüstcserepeivel
Csak vérem serkedne ki tőlük
S hullna könnyeimmel
A földre, a porba

Kócska

Ikkrek

...Sosem kívánhattam volna jobb társat magamnak az öreg Sierra Nikolánál. Gyors volt, precíz, minden mozdulatát áthatotta a tökéletesség. Mind a harcban, mind a földéken... A birtokát, mi ugyan nem volt túl nagy, de azért túl kicsinek sem lehetett mondani, maga törte fel, szántotta, maga vetett, s mikor ott volt az ideje, maga aratott. Soha nem kereste a harc, a bizonyítás lehetőségét, olykor már a gyávaság látszatát kelve visszahúzódó természetével, ám az értő szem elől nem oly' könnyű elrejtteni a durva zsákvaszon ruházat alá a kidolgozott, arányos testalkatot, a különleges intelligenciáról árulkodó szempárt... és a sebhelyet. A sebhelyet, mi bal fültövétől jobb járomcsontjáig húzódtott, eltorzítva így a valaha minden bizonnyal jóképűnek számító férfi arcát. Az a bizonyos értő szem azonban még mást is kiolvashatott a sebhelyből; a torzító billogot nem közönséges, kovácsoltvas karddal ejtették az átokverte arcon, a sima sebszélek különleges fegyvert sejtettek, különleges harcost, különleges harcot...

Sötét bőre sivatagi származásról árulkodott, ami már magában elég volt ahhoz, hogy mindig bizonyos mérvű titokzatosság lengje körül, hisz' itt fenn, északon, nem igazán van lehetősége az embernek ENNYIRE leburnulnia, ám az, hogy mindezek tetejébe még mélyen hallgat is múltjáról, folyamatos szóbeszédre adott okot.

...Ám idővel megtört a jég, az évek alatt szinte mindenkivel megbarátkozott a faluban, vagy mondjuk inkább úgy, mindenki megbarátkozott vele, minthogy a vénség nem tett semmit azért, hogy megkedveltesse magát. Sajátos humorérzéke, briliáns logikája azonban kitöltötte a réseket, s lassan megkedvelték.

Azonban egyszer ismét megdöbbenette a közvéleményt, mikor fél évre eltűnt, erre az időre a fiatal Droew Ley-t kérte meg, hogy vigyázza a földjét; majd egy huszonéves leányzóval tért meg útráról! A lányról két dolgot lehetett első látásra megállapítani, nevezetesen, hogy Nikola népéből való, és hogy optimista becslések szerint is legkevesebb 50 év van köztük!

...Ám az emberek megnyugodnak, az idő pedig telik, csak telik... A titokzatos párnak gyermekei születtek, majd szépen cseperedésnek indultak. Végül minden tudományukra közösen tanított-

tuk meg őket. A legidősebb volt Fox, ki sokáig ugyancsak beszéd-témával szolgált a falu számára, ugyanis a haja, és ezzel együtt minden egyéb testszöszete is hófehér volt, ám bőrszíne semmiben sem különbözött szüleiétől. Kamaszkorára hihetetlen méretű izmokat növesztett, s ravaszágban is apja éleslátása köszönt vissza. Űgy is hívták, a Sivatagi Róka.

Nevada volt a Második Gyermek. Meglepő hamarsággal múlt el benne bátyja iránti féltékenysége az okból, hogy az a néhány másodperc egy életre a második helyre számúzta, ám az érzelmei felett soha nem tanult meg annyira uralkodni, mint fivérei. Viszont gyors volt. Hihetetlen módon, eszeveszetten gyors! A helybéliel, jobb hasonlatuk nem lévén, a lecsapó kobrahoz hasonlították, s e név rajta is maradt. A Kobra.

Ott voltam a hármas ikrek születésénél, az öreg csak bennem bízott. A harmadik csecsemő az első pillanatban megdobogtatta a szívemet. Az öreg Nikola le sem tagadhatta volna; minden egyes arconása arról mesélt, milyen volt a férfi fiatalon, épen. A harmadik fiú neve Nikola lett.

...Újabb harminc év telt el. Az öreg Sierra magával vitte titkát a sírba, már soha nem fogjuk megtudni, ki is volt ő. A fivéreket egyre inkább érdeklí múltjuk homályba vesző része. Egyébként sem sokáig tarthatnám már vissza őket, kiadom hát jussukat, fegyvereiket, had vágjanak hát neki széles e világnak, fajtájukat keresve.

Sierra Fox kapta meg édesapja két tökéletes ivű dzsenn szabályját. Sierra Nikola az ugyancsak ritkaságszámba menő fegyverpárost, a két Slan kardot örökölte meg és a tört. Nevada pedig a kampókardokat, és az egyéb trükkös harcművész felszereléseket mondhatta végül magáénak, bár igazából nem is volt rá szüksége, hiszen valahogy meggyőződésévé vált, hogy semmiben sem bízhat annyira, mint saját testében. Az öreg hosszú évek munkájával összegyűjtött kis vagyonszáma is reá szállott, nevezetesen megközelítőleg 10 aranyat érő, apró drágakövek, mintegy kárpótolandó.

Jómagam nem adhattam mást útravalóul, mint Uwel, az igazságos bosszú istenének örök tanításait, no meg a reményt, hogy egyszer talán hazaérnek végre...

Nem tudtam, látom-e még őket valaha.

Részletek Droew Ley naplójából Psz.: 3740-3790

Anonymus Chynewa

A VVG180-6-9-Z jelű rendszer rövid leírása

A rendszer egyike azoknak a stabil, azaz állandóan létező rendszereknek, amelyeket e dimenzió nagyhatalmú ura már az elsők közt megalkotott, egy a szőlőfűrthöz hasonló csillagkép tagjaként. Ebben az univerzumban csillagok tűnnek fel és el, a legfőbb úr kénye-kedve szerint, ez azonban állandó jelenség az alakzat szélén. A VVG180-6-9-Z méreteit és belső elrendezését tekintve egy önálló univerzum az univerzumon belül, mely alakzatnak saját belső törvényszerűségei vannak, melyek a dimenzió többi részén nem érvényesek. A kettős csillaghoz húsz bolygó tartozik, ezek közül kettő oly hatalmas, hogy csakis itt létezhet. A két szuperbolygón kívül még egy óriás van, amely azonban a maga közelítőleg jupiternyi méretével az emberi elme számára könnyebben befogadható. Több aszteroidasávvval rendelkezik, melyek közül a két legjelentékenyebb egyike a nyolcadik és kilencedik bolygó közötti viszonylag nagy térben kering, míg a másik a tizenötödik és tizenhatodik bolygó között egy szigorú törvényszerűségnek engedelmessé, rendkívül sűrű gyűrűt képez. Ez a sáv a rendszerben élők közös megegyezése alapján tilos övezet. A rendszer határán túl egy több billiónyi üstökösből álló raj kering, elnyújtott, kacszó pályán, a rendszer által létrehozott hatalmas gravitációs örvény peremén egyensúlyozva. Még távolabb a VVG180-6-9-Z-t egy nagy kiterjedésű, változó sűrűségű gázfelhő övezi, amely bizonyos távolságból szemlélve tejszerű glóriának látszik az ikernapok körül. A rendszer abszolút tömegközéppontja egy három Föld nagyságú iridiumtömb. Ez a hatalmas mozdulatlan tömeg nagyon furcsa dolgokra képes, és nem csak a félelmetes sűrűsége révén. A rendszer lakói különböző vallási rítusaikban kiemeltet foglalkoznak ezzel a nyugtalanító égitesttel. Mindig az Alvilág, a Pokol mintaképeként ábrázolják. Ekörül a középpont körül kering a mélyvörös színképi VVG180 jelű szupercsillag, míg a jóval kisebb 6-9-Z egy narancssárga színképi, átlagos nap. A 6-9-Z körül stacionárius pályán kering az egyik szuperóriás bolygó. A gázóriás harmincszor nagyobb a mi Jupiterünkénél. A Kvarrett így tulajdonképpen önálló rendszert képez a rendszeren belül. A szuperóriásnak 54 holdja van, s bár ezek nem egyebek, mint megannyi, az űrben keringő gigászi hegy, ebben a felállásban mégiscsak holdak. A rendszer második legnagyobb bolygója sorrendben a huszadik, tehát az utolsó. Ez a világ „csak” húszszorosa a Jupiternek. A bolygó egy teljesen sima jéggömb.

A szabályos jéggömb egyik oldalának felszínén több ezer rianás található, ezek mélysége a több száz km-től a több ezer km-ig változik. A repedések egy kráterből indulnak ki, mely valószínűleg egy gigászi ütközés eredménye. Bizonyos információk arra utalnak, hogy a jégbolygó magja egy átlagos bolygóméretű test, mely egykor igazi bolygó volt, és a jégbe ágyazódva ott vannak valahol egykori holdjai is. A rendszerben még egy óriásbolygó van, a tizenharmadik, ennek mérete azonban csak 3/4-e a Jupiterének. Ezen a metánóriáson szerves élet létezik, az értelemnek azonban nincs nyoma. A többi tizenhét világ szokványos égitestnek mondható, ebből tíz dúskál az élet változatos formáiban. Csak három hordoz értelmet. A hatodik, a nyolcadik és a tizedik. A hatodikon és a tizediken emberhez hasonló illetve emberi az értelem, míg a nyolcadikon az embertől gyökeresen különböző. A hatodik három, a tizedik két holddal rendelkezik, míg a nyolcadik ötten, ebből kettő légkörrel rendelkező óriás, ahol élet is van. A tizedik bolygó nagyobbik holdján kialakult bioszféra az emberek műve, akik kihasználták az életre alkalmas, de élettelen égitest kínálta lehetőséget. Mindhárom civilizáció úrrjáró, és jól megfér egymás mellett. Háborút csak a korai időszakban viseltek egymás ellen, s miután felosztották egymás közt a rendszert, béke van, mégpedig szilárd, gazdasági együttműködésen alapuló béke. A régi űrháborúk maradványai, a roncsmezők főleg a belső bolygók térségében keringnek, valamint a huszadik bolygó pályáján túl, ahol a nagy ütközetek zajlottak. Ezek kegyeleti és zarándoklathelyek. A civilizációk egymás közti érintkezése turizusból, kereskedelmi konvojokból és a tudományt szolgáló felderítőutakból áll. Mióta a rendszer érdekszférákra való felosztása megtörtént, a civilizációk szép komótosan tájékozódni a saját szektorukat. Ez a vizsgálódás érdekes módon elég passzív, mivel mindegyik civilizáció a saját világához kötődik, így akadnak a rendszernek olyan részei, ahol már hosszú idő óta nem járt hajó. Mindhárom kultúra befelé forduló szellemi társadalomban él, szilárd vallási rendszerekben. Mindhárom kultúrának erőssége a szellemiség, a filozófia, de ez nem jelenti azt, hogy nem tudnák magukat megvédeni egy esetleges - valószínűtlen - külső agressziótól. Mindhárom faj igen kemény és kegyetlen tud lenni a harcban, aki nem hiszi el, az nézze csak meg azt a sok-sok roncsot a jégbolygón túl...

András

Naplórészlet

...félelmetes emlék és különös, ama éjszaka negatívjai a tudatomban, amikor a láthatár lángolt, és én némán, lenyűgözve bámultam egy dombról a távoli fényt; amely lobogott, hajladozott, szabályos ritmusban lüktetett, hogy a szem megfájdult tőle.

- Hatalmas tűz lehet - gondoltam és megbénított annak a lehetőségére, hogy ott a tűzben emberek vagy állatok pusztulnak el. Emlékszem az aggodalomra, amely szinte rettegéssé fokozódott időnként. Egyszerre voltam lenyűgözve ettől a fényességtől, és zsiabasztott el a félelem. Nem tudom, hogy meddig bámultam a villódzást. Azt hiszem sokáig, talán órákig is. Egyszerre csak vége lett. Úgy hunyt ki, mint amikor a gyertyalángot elfújják. A felhők, melyeken ez a hatalmas fény eddig visszatükröződött, varázsütésre szertefoszlottak, és én megpillantottam a csillagokat. Csak hetekkel később, egy furcsa álomból riadva vert bennem gyökeret a homályos gyanú, hogy azok a felhők ott felettem valamiféle szabályos alakzatban voltak elrendeződve. Az álmom nagy madarakról és hatalmas szempárokra szólt, s ahogy felriadtam, azonnal el is felejtettem az egészet. Csak nyugtalanító benyomások maradtak. Akkor, ott, azon az éjszakán, miután a felhők el-

tűntek, megváltozott az érzékelésem. Mintha körbefordult volna velem a világ, noha valahol belül tudtam, hogy egy helyben állok. A csillagok megváltoztak, fenyegetést árasztottak. Jeges borzongással néztem a fölöttem ásitó űrt. A csontjaimban éreztem a hideget, rettenetes, végtelen közönyét. Afféle vihar előtti feszültség vibrált az éjszakában.

- Mindjárt történik valami! - Egyszerre csak hatalmas meteor-eső következett. Nem győztem számolni a fénycsíkokat és fellobbanásokat. A nagyobb kövek tűzijátékként robbantak fel, bevilágítva a fél eget. Az izzó köeső látványa torkom ragadott. Azt hiszem, nyöszörögtem félelmemben és ámulatomban. A meteorok robbanásai olyan sűrűek voltak, hogy másodpercekre nappali fény támadt. Mindez néma csendben történt. Sem a földön, sem az égből nem hallatszott egy hangnyi nesz sem. Ott álltam, bámultam fölfelé az űrből záporozó kövekre, amíg megfájdult a nyakam. Aztán keleten kivilágosodott az ég alja. A hulló kövek csikjai kifakultak. De lehet, hogy már órák óta nem jött egy sem, én azonban csak álltam ott a hajnalban. Elragadtatva, és azzal az idegenszerűség-érzéssel, amit olykor ma is érzek. Aztán végre elszakadtam attól a helytől és önnön jelentéktelenségem roppant terhe alatt rogyadozva hazabotorkáltam. Hiába kérdezősködtem, senki sem tudott semmilyen tűzről, sem rendkívüli eseményről...

András

Légy résen...

...Egy időben szerettem az éjszakát. Szerettem a kihalt utcák kockakövén kopogni, s hallgatni a ködös utcavég felé egyre távolodó visszhangokat... A kutyák távoli, vad ugatását... Érdekes, hogy a közeledtemre mindig elhallgattak... Valahogy jó volt a kapcsolat köztem és a kutyák közt. A legveszettebb harci kutyák is megjuhászodtak előttem, s barátságosan tartották fejüket simogatásra. Ebből kifolyólag soha nem láthattam ugató kutyát igazán közelről...

Égészen addig a borzalmas éjszakáig, mikor fojtogató indákkal ragadott torkon a tudatalatti memóriából táplálkozó rákos rettegés. Azóta az éjszaka csak pánikot szül, s már nem barátom a sötétség... De nem szólhatok, hisz' képtelen vagyok szólni! De írni még tudok, ez még megmaradt nekem; s bár csak a pusztá emlékezés is görcsbe rántja egész valómat, mégis le kell írnom, mert hátha valaki más ép eszét így menthetem meg... Ha nem hinnék ebben, akkor ugyan mi értelme volna egész további életemnek?...

Pedig tudnotok kell, hogy oly' hatalmak játékszere vagyunk, hogy azt az emberi elme fölfogni nem képes, s megpróbálkozni vele egyenlő az öngyilkossággal! Amit én láttam, az talán semmi se volt a nagy egészből, és mégis, egyetlen perc alatt roncsá lett elmém hajója a borzalmas tények háborgó tengerén!

...Majd' minden éjjel bejártam a várost, a sok régi építésű házat csodálva, melyeket a sötétség jótékonyan szépített meg, elrejtve roskatag mivoltuk nagy részét. Az ódon levéltár... a Nagytemplom, melynek tornyán az óra szerkezetének már csak hűlt helyeként, vak szemekként meredtek szerte a lyukak... aztán ott volt a Híd.

Az a Híd, hol a borzalom megeseett. Ahol egy pillanatra bepillantást nyerhettem ama istentelen gonoszság régióiba, hová a soha nem kívántam bepillantani...

Akkoriban ismertem meg Catharynát, kiben részben lelki társra leltem, minthogy hozzám hasonlóan, szintén szeretett a sötétség idején a kihalt utcákon kóborolni. Ám míg ő nemesi származású felmenőkkel büszkélkedhet a szülei bosszantása végett róta az éjt, addig én, afféle botcsinálta íróként, az ihletet hajkurászom szüntelen. Nem vevén tudomásul azt a koros bölceletet, miszerint az igazi művésznek szenvednie kell, hogy alkotásai éljenek...

...Különös volt a leány, a maga fekete hajával, és tengerkék szemével, karcsú alkatával... zavarba hozott. Hol túlságosan mesterkéltnak tűnt, hol vadul természetesnek... kacérokodó pillantásai nemegyszer készítették heves dobogásra szívemet.

Az utcákat hol együtt jártuk, hol külön-külön. Elhagyatott házak szobáit kutattuk, vagy kertek ösvényeit jártuk... Mindig valami különlegeset hajtván, és mindig megosztva egymással tapasztalatainkat, ha netalán magányosan kóborolva botlottunk valami érdekeségbe.

...Azon az éjjelen ismét találkoztunk, ám kivételesen most nem volt kedvem a társaságra. Egy új ötlet készült arra, hogy tudatom felszínére törjön, s én a világért sem akartam megzavarni eme félautomata novella-ihlet-generálódást. Beszéltünk pár sort, majd megegyeztünk, hogy éjfél után találkozunk a Nagy hídnál, mely híd egyike volt ama kettőnek, melyek a számtalan, a várost átszelő folyón ívelő hidak közül alkalmas volt egy autómobil közlekedtetésére is. E kettő közül a „Nagy” volt az avítottabb, s bár a felszínét borító betonút még csak alig-alig volt megrepedezve, azért már ráfért volna egy alapos tatarozás... Persze halott kis városunkban ilyesmire senki nem gondol... lélekben mind halott, vagy legalábbis egytől-egyig a tetszhalál állapotában leledzik!

...A történet szép lassan kiforrt magát, ahogy a megbeszélés idő-

pontban a hídhöz közeledtem. Egy szép mese, egy jobb világról, hol az emberek csodák közt, boldogan élhetik egyszerű életüket... Ez a történet már sosem fog megszületni.

...A híd túloldalán megpillantottam a leányt; szemből érkezett. Csak az ég a megmondhatója, hol járt, s mit tapasztalt... Boldognak tűnő mosollyal arcán, vidáman integetve indult felém, s én is öfelé.

Ám hirtelen megtorpantam. Fertelmes bűz csapta meg egy pillanatra az orrom; valami pokoli szag, melyre ember még nem találta ki a megfelelő jelzőt! A pokol izzadtsága csírázott e miazmában, s jeges törként hatolt tudómba a rettegés.

Ám a szag, ahogy jött, el is tűnt, s én ott álltam, feldúlt érzékekkel, rettentő hülyén érezvén magamat, s nem tudtam, valóban éreztem-e azt az ocsmány kipárolgást?

A leány semmit nem vett észre, nyugodtan sétált felém tovább, s eme tény engem is megnyugtatott valamelyest, s meggyőztem magam, hogy csak képzelődtem.

...Már majdnem egymás mellé értünk, s a lány vidáman ecsetelte, milyen érdekes „kalandjai” voltak, mikor hirtelen, lépés közben megmerevedett, s elhallgatott. Először úgy tűnt, menten hasra esik, ám valami megakadályozta ezt. Úgy meredt a lábaira, mintha valami különösen undorító bogárra lépett volna. Mellé léptem, és értetlenül, halványan mosolyogva néztem én is a lábaira. Miniszoknya volt rajta és nyári papucs. Ám most nem ez volt, mi teljesen lekötötte figyelmemet...

...Őrjítő rettegésem a lány sikolyával egyszerre kelt. Egymástól függetlenül. Catharyna a hidat átszelő vékony repedések egyikén állt.

A repedés mélyén valami fertelmes feketeség örvénylésbe kezdett.

A lány sikítani kezdett, s én rettegve néztem, mi történik vele. Néztem, de nem értettem. Ilyesmi nem történhet meg velem!

Nem itt, nem most, nem vele, és főleg nem az én szemem láttára! Azt hiszem, akkor megbomlott kissé elmém, de ha megölnének se tudnám megmondani, mi volt a valóság, és mi a kitaláció az elkövetkezőkben! Talán jobb lenne azt hinni, csak kitaláltam az egészet, hogy csak elmém beteges játéka volt, mi lepergett előttem, ám vannak oly' részletek, bizonyítékok, melyek egész egyszerűen kizárják a fantázia alkotó részvételét a látottakban.

Az a forrongó Valami, odalenn az aszfalt alatt, megragadta a lány lábát. Nem, nem nyúlt ki semmiféle kéz, vagy valami más, fogásra alkalmas végtag. Az a ...Valami egész egyszerűen szürcsölni kezdte!

Soha nem hittem volna, hogy valaha is ilyen látványban lesz részem. Papucsra egy nyers reccsenéssel széthasadt, s mezítelen talpa máris betüremkedett az alig másfél centis résbe. Vér fröccsent szerte, s máris bokáig eltűnt a vajatban; egy-két lábujjdarabka maradt csak a formás lábfeje után. A lány sikított, ahogy a torkán kifért, s közben az a rettentő feketeség egyre lentebb szívta. Egy pillanatra az a képtelen gondolatom támadt, hogy vajon hogy férnek be abba a kis résbe lábszárcsontjai? Már térdig eltűnt a hídról, mikor a sikoltástól véreset köhögve oldalra dőlt, s a kezére támaszkodott. A következő pillanatban aztán hajlékony ujjai is eltűntek egy vékonyabb résben, s mire egyet pislantottam volna, máris könyékig beletrancsirozódott a betonba!

Ekkor iszonyú kínok között rám nézett, s elhagyta száját élete utolsó értelmes mondata:

- Kérlek... segíts!

A megnevezhetetlen, fölfoghatatlan borzalom azonban úrrá lett tagjaimon, s képtelen voltam megmozdulni. A lány sikolya valami rettenetes változáson ment át; félelmetes, emberen túli üvöltésé fajult, s nem csak ereje volt lélekölő, de az a hosszan elnyúló vibrálása is, mily' hangot ember még nem hallhatott annyi szent!

...Már combtővének darabjai is szertefröccsének, mikor végre megmozdultam, s megragadtam épen lengő karját. Valami hihetetlen erővel markolt vissza, ám az értelem szerencséjére már eltávozott koponyája mögül. A dolgok ekkor meglehetősen felgyorsultak; a mellkasa valósággal szétröccsent, ahogy a MÉG MINDIG ÉLŐ LÁNY a válláig a résbe zuhant! Ám a híd repedései szomjas homokként itták magukba a vérrel elegy belsősegeket.

A híd alól ekkor egy halk hang hallatszott, s én valahogy tisztában voltam vele, hogyha ezt a hangot valamilyen más körülmények között hallanám, tán nem is volna olyan rettenetes. Egy egészen egyszerű kis nesz volt, akár embertől is származhatott volna.

De a belőle áradó gonoszság természetfeletti ereje világossá tette számomra, hogy a hang forrása a lehető legtávolabb van attól, hogy embernek lehessen nevezni.

Halk, elégedett gúnykacaj.

Iszonyúan elgyöngültem, s eleresztettem a lányt. Eddigre már nem sikított, halott volt. Mindössze a feje, a nyaka, a jobb válla, és a jobb karja volt már csak a felszínen, de a szörnyű feketeség tovább szipolyozta a maradványokat.

Ám a lány keze nem eresztett el!

Az életemért küzdöttem, ahogy próbáltam kiszabadulni a halál szorításából, ám nem ment. Közben a szemem előtt tűnt el minden a hídról, mi valaha egy fiatal leányhoz tartozott; utoljára még láttam a koponyát, ahogy a földöntúli erő leszippantja róla haját és a bőrt, majd a húst, végül pedig a koponyacsont maga tört szilánkokra, s tűnt el a résben.

És a kéz még mindig szorított, és húzott lefelé! Egyszerűen képtelen voltam kiszabadulni, s elérkezett a pillanat, amikor ujjaim a bal csuklómon elérték a beton szélét. Rögtön utána rettenetes fájdalom hasított a karomba; a szörnyeteg elkezdett engem is bekebelezni! Catharynából már semmi sem látszott; a csuklómig eltűntem én is a felszínről!

Talán sikítottam, nem emlékszem.

Aztán az a valami odalent elengedett. A kínban tobzódva zuhantam a hátamra, bal kezem csonkját markolászva, felőrülten a tapasztaltaktól.

...Nem tudom, meddig fetrengtem ott arra is képtelenül, hogy gondolkozzak. Nem is akartam gondolkozni, mert akkor rá kellett volna jönnöm, hogy az iméntiek tényleg megtörténtek velem! Csak feküdtem, és csendben sirattam az életem.

Aztán lassan talpra kecmeregtem, s körülnéztem. A lány teljesen eltűnt, még csak egy árva vércsöpp se' mutatta, hogy valaha is itt járt. Saját véretem viszont megtaláltam, s ahogy rettegve, óvatosan belenéztem a hasadékba, mintha egyik ujjamat is megpillantottam volna...

Ekkor történt. A fejem fölül váratlanul hűvös légáramlat csapott meg, s én önkéntelenül felnéztem.

Dicsérem az Urat; az örület ekkor tetőzött! Az éjszakai égboltról ugyanis egy csillogó, fekete bőrruhába bújt ember ereszkedett le mellém oly könnyed természetességgel, mintha a világ leghétköznapibb dolga volna, hogy az emberek sasmadárként röpködnek!

Szó nélkül mértük végig egymást. A majd' két méter magas férfi izomzata tökéletesen kirajzolódott a testre simuló ruházata alatt, s mondhatom se előtte, se utána nem találkoztam olyan emberrel, kinek ilyen testfelépítése lett volna! Nem tudnám megmondani, mi volt, mi már az első pillanatban hideg borzongást váltott ki belőlem, ám szinte megfagyott a tudóm a pániktól. Volt a férfiban valami eszeveszetten idegen... A derekára erősített övön pedig oly felszerelési tárgyak sorakoztak, melynek leírásához szókincsem szegényesnek bizonyul. Eme tárgyak oly' abszurd módon voltak ismeretlenek előttem, hogy még megközelítőleg sem tudtam tipelni, melyik mire való.

Aztán megszólalt a férfi, s megkínzott idegrendszerem húrjai szép lassan kezdtek elpattogni. A hang ugyanis, mi előtört e kétlábú szörnyeteg torkából, oly' lelket rezgetető bariton volt, melyet még soha nem hallottam, de talán senki a Földön! Maga a nyelv is, min megszólalt, félelmetes, és valami okból undort keltő volt, olyan okból, amit megint csak a tudatalatti faji memóriával vagyok képes magyarázni...

És az ismeretlen nyelv ellenére, én mégis megértettem mondanóját! Mintha egyszerre két nyelven szólt volna! A szörnyű szavakat a fülelem keresztül érzékeltem, míg az érthető angol mondatot... talán a fejemen belül, a saját koponyámon hallottam visszaverődni.

Mindössze ennyit mondott, félelmetesen gunyoros hangon:

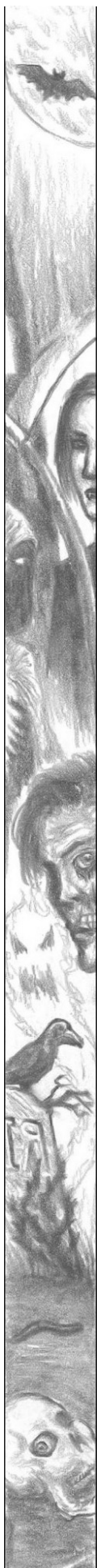
- ITT VAN, IGAZ?! - De már nem is foglalkozott velem. Minden látható külső segítség nélkül fölemelkedett, majd túllebegett a híd peremén, és leereszkedett mögé, eltűnve a szemem elől.

Röviddel ezután megrázkódott a világ körülöttem, mintha földrengés szabadult volna a városra. Villám cikázott végig a folyó felett; kövek hullottak bele nagy csobbanások közepette a vízbe, majd iszonyú erejű ütésként remegett a híd.

Aztán felhangzott az a hang, melyet soha többé nem leszek képes elfelejteni. Az üvöltés, mi végigkísérte életem végéig, minden lidércnyomásos éjszakámon; az üvöltés, melyet csak az a rettenetes szörnyeteg adhatott ki, ami megzabálta Catharynát, a bal karomat, valamint ép eszemet! És csak ekkor, ebben a pillanatban tudatosult bennem, hogy valami emberfeletti, természetfeletti dolog zajlik körülöttem. Halálfélelmem csak fokozódott, aztán a távolból kutyaugatást hozott felém a szél. Veszettül vonyítottak az ebek, és én elgondolkoztam, hogyhogy senki nem ébredt fel a környéken az utóbbi néhány perc észvesztő hangzavarában? És egyáltalán! Ebben a halott városban mintha mindig éjszaka lenne...!

...Aztán egy pillanat alatt megszűnt az a rettenetes üvöltés. Nem volt átmenet, elhalkulás. Talán az ilyesmit hívják úgy, hogy „hirtelen halál”... A következő másodpercben aztán újra ott volt mellettem a pokoli férfi, s sokkal közelebbről nézett le rám gonosz tekintetével, mint hogy azt kényelmesnek mondhattam volna. Egy darabig csak bámult rám, s nekem az a képtelen érzésem támadt, hogy baktérium vagyok egy hatalmas mikroszkóp lencséje alatt...

Aztán megszólalt:

- Nem láttál semmit. - Csak így, kijelentő módban! Ezek után kinyúlt felem, s én végre, elaléló öntudattal rájöttem, hogy mi volt annyira rettenetes ebben a lényben.

Mindkét kezén hat ujj volt, s ebből kettőt tudott a többi négygel szembefordítani. Mint valami átkozott gép-manipulátor!

Tapintása a torkomon nedves volt, és szinte fagyos; minden erőlködés nélkül emelt fel fél kézzel!

Nem tudom, mi volt eredeti szándéka, csak annyit éreztem, hogy szabad kezével valósággal szétfeszíti állkapcsomat, s öklendezéssel nem törődve, beerőszkolta torz öklét a számba.

Csak azt tudom, hogy bármi volt is a terve, valami megakadályozta a végrehajtásában.

Kutyaugatás. Sokkal közelebről, semhogy figyelmen kívül lehetne hagyni. A lény is megdermedt egy pillanatra, de aztán sietve folytatta, amit elkezdett; miközben szám két széle felhasadt a szokatlan megpróbáltatástól, az alak megragadta nyelvemet.

A fájdalomra megpróbáltam ügyet sem vetni, s addig rángatóztam az idegen embertelen ölelésében, míg végre a közeli, és egyre közeledő, folyamatosan csaholó ebek felé fordulhattam.

A Nagy híd egy hosszú útban folytatódott, mely út kifelé vezetett a városból. Az úttól balra egy sötét liget feketéltett, lehetett vagy egy négyzetkilométer területű.

És a fák közül megérkezett a felmentő sereg! Több tucat, különböző fajú kutya száguldott elő a ligetből, egyenesen a lény, és én felém. Szívemet előntötte a reményteljes hála; e jószágok minden bizonnal megérezték, hogy bajban vagyok, s most siettek a segítségemre lenni!...

Minden bizonnyal valóban cseppfolyóssá vált az agyvelóm, mert én akkor valóban hittem benne, hogy az ebek rajtam akarnak segíteni. Így utólag visszagondolva viszont úgy vélem, csak a férfi abszolút idegensége hergelte fel az állatokat, s azért támadtak neki vadul.

Mint már az imént említettem, a bestia nem tudta teljesen végrehajtani tervét, már ami engem illet, csak arra volt ideje, hogy egy hatalmas lendülettel a folyóba dobjon, s már rajta is voltak a vérengző fenevaddá változott kutyák. Azonban a nyelvemet nem engedte el a dobás pillanatában sem, így az a markában maradt!...

Vérben úszó számba koszos víz tolult... majd elveszítettem öntudatom.

...Felépülésem után megpróbáltam kideríteni, mi történt. Az orvosi jelentés szerint valamely nagy teljesítményű erőgép egyszerűen leszakította a karomat. Pontosabb adatokkal nem szolgálhattak, merthogy a beteg, már mint én, súlyos amnéziában szenved!...

Bár hogy a számmal, és a nyelvemmel mi történt, arra még a nagytisztelű dokik sem tudtak megfelelő magyarázatot adni... Kérdéseikre én mindig ugyanazt írtam le az elem rakott papírlapra: „Semmi nem emlékszem.”

...A „Harsonában” találtam az egyetlen közvetlenebb bizonyítékot arra, hogy nem lázalom volt az egész. Valaki más lázálma... Az ódon hídon ugyanis, az ominózus éjszaka utáni másnap reggelén pontosan huszonegy kutya a legkülönfélébben megcsonkított tetemét találták! Nyomban felkerestem a helyszínt, ahogyan értesültem a dologról. Megtaláltam azokat a gyilkos réseket. És az egyik repedésben mintha egy gazdátlan ujjat pillantottam volna meg!...

Nem tudom ma sem, hogy minek voltam tanúja. A lány nyom nélkül tűnt el, gazdag szülei azóta is magánvédelmi célokkal keresték. Nem tudom, mi volt az a lény, mi úgy szippantotta át az aszfalton, mint egyes franciák teszik az osztrigával. És nem tudom, ki volt az a szörnyű ember, aki kitepte a nyelvem, s ezzel örök némaságra kárhoztatott. Azt sem tudom, hogy mi történt ott a híd alatt kettejük közt... De azért néhány dologgal tisztában vagyok.

Az egyik ilyen az, hogy soha többé nem fogok semmiféle réspredésre, vagy bárminemű egyéb vonalra lépni. A másik dolog az, hogy az a férfi ugyanolyan idegen volt itt a Földön, mint az alakatlan feketeség, ott a híd alatt. Ugyanis, mikor a torkomhoz nyúlt, és fölemelt, mielőtt még a számba erőszkolta volna öklét, én a szemébe néztem. S amit láttam, az egyedül is képes lett volna arra, hogy egy nálamnál kevésbé szilárd akaratú férfit az örületbe kergessen! Ugyanis a szemgolyóknak, mikből feneketlen, rettentő rosszindulat áradt felém, NEM VOLT ÍRISZE! Mindkét szerv féhéren ragyogott az éjszakában; mindössze két-két fekete pont sötétlett, négy pupillaként a démoni tekintetben.

...Már nem szeretem az éjszakát. Nem szeretek kihalt utcák kockakövein kopogni, s hallgatni az egyre távolodó visszhangokat!...

És nem szeretem a kutyaugatást sem. Hiszen tudom, hogy ha baj van, és ismét köztünk jár EGYIKŐJÜK, a kutyák lesznek azok, akik figyelmeztetnek erre... Elég, ha a távolban felvonyít egy eb, s én máris remegő idegrocncsá válok, s nyáladva menekülök a legközelebbi sötét sarokba, fölveszem az embrió-pózt, és csak billegek előre-hátra... előre-hátra!...

...Mondom nektek, szörnyű hatalmak játékszere vagyunk csupán, a határtalan világegyetem eme apró kis pontján, elég közel egymáshoz, de sosem elég messze másoktól!...

Anonymus Chynewa

Hominis Nocturna

Azt hitted csak álom
De a fogak nyoma valódi
Harapás a nyakadon
Sejted, át fogsz változni?

A sötét éjszakában
Egy gonosz lény jár halkán
Neve ott a szádban
Súgd meg nekem gyorsan!

Elgyengülsz lassan
És halál szelét érzed
Majd összeesel holtan
Szemed égre mered

Kevés idő multán
Egy kriptában ébredsz
Magadra gondolván
Csak sötétben élhetsz

A sötétség fia vagy
Káin vérét birtoklod
Évezredek súlya nagy
Nem tudható korod

Kárhozott lélek lettél
Átkozott az öröklétig
Eddig fényben éltél
S most csak napkeltéig

Rontást mondtak lelkedre
S száműztek a halálba
Emlékezz a nevedre:
Hominis Nocturna

Lord Faustus

Monoton halál

Sétáltam. A városban, a hid felé, a magam számára eléggé titkolatlan szándékkal. Ma fogalmazódott meg bennem ez a lehetőség, és igaz, már máskor is kacérokodtam a gondolattal, de ma valószínűleg meg. Hisz ez a legdrámaibb időpont: a születésnapom. Ironikus nem? Már csak a perc-másodpercet kéne eltárolnom.

Mégis furcsa érzésem támadt. Bár lehet, azért, mivel tudom, hogy nemsoká vége az életnek. Úgy érzem, már nincs értelme, hogy tovább tengessem napjaim. Bár ennek is megvan az oka: a férjem. Tíz évig voltunk házastársak. A második év végére már kezdtek gyanítani, hogy mégsem egymásnak teremtett minket a sors. Az ötödik végére már utáltak is egymást ezért, a hetedikben nem vetünk tudomást egymásról, közömbössé vált a kapcsolatunk. Egyetlen dolgom az volt, hogy maradjak szép, mutassak jól az oldalán, a mindenféle rendezvényen, amire elcípelt, és persze mutassuk azt a kívüllátnak, hogy a miénk a legharmonikusabb család élet. Egyezőval halálisan untam magam a környezetemben, ezért kerestem magamnak szórakozást. A sport nem foglalt le eléggé, dominát meg nem akartam magamból csinálni. Többféle móka kipróbálása után kötöttem ki egy kaszinóban. Ettől kezdve nem volt megállás a lejtőn. Rabul ejtett és nem eresztett. A férjem, a drága, rájött erre, azon nyomban kétségbe esett, hogy majd mit fognak ehhez szólni az ő kollégái, főnökei stb., tehát rohant is az ügyvédhez. Elhagyott (hál' istennek), de vitte magával a két gyerkőcöt, a házamat és természetesen a vagyon tetemesebb részét.

Azóta hihetetlen mennyiségű adósságot halmoztam fel uzsorásoknál, mivel rendes bankok már rég nem hiteleztek nekem. Egyetlen lehetőségem maradt. Bár, ha jobban meggondolom,

A Torz

Itt ülök agyam legmélyebb zugában,
Egy hatalmas mélycsötöt fedetlen kukában,
Bámulok kifelé a sötét égboltra,
Ordítok befelé kifordult gyomromra.

Májamat, vesémet hajammal fészülöm,
Tüdőm és epémet karommal őrködöm,
Lépemet bemártom egy kiló lekvárba,
Beleim kihúzom kifacsart nektárba.

Üreges szememet belülről nyomkodom,
Szétrohadt agyamat kezimmel morzsolom,
Szétaszott nyelvemet fogaim darálják,
Porladó torkomat a férgek zabálják.

Pudvás asztalon ebédhez teríték,
Parázon nagydarab cupákat hevíték.
Gerincem kihúzom, s feltekerem másra,
Combomat feltűzőm egy kihegyezett nyársra.

Mindezzel végezve kötelet feszíték,
Vasbetonból hatalmas állványt készítek.
Az állványról állkapcsolom lehúzó,
Csontomról a bőröm lenyúzom.

Ujjaim csontjait kockaként dobálva,
Rugdosom tarkómat úgy, mint ha nem fájna.
Fejbőröm sejtjeit halálra spanolom,
Most veszem észre, hogy nincs meg az alkarom.

Hiányzó tagjaim hiába keresem,
úgy tűnik, elhagyott a kedvesem.
A kukából kimászva megtalálom önmagam,
A reggeli torna után kiüríttem az agyam.

Jimmy Cartwright

amúgy is így végeztem volna, csak a másik esetben jóval fájdalmasabb és lassúbb lenne.

Ahogy lépkedtem, körülöttem néhány ember lézengett komor, zavart, kifejezéstelen arccal, akárha zombik lennének. A szél dühödten fújt, arcomba, fülembe söpörve tömérdek mennyiségű port, kavicsot, néhány ruhafoszlatnyit. A mocskos levegő kaparta a torkom, köhögésre ingerelt. Már csak ezért is jobb nekem a vízben végezni.

Utam szétronszott épületek mellett vezetett el, eléggé lehangoló volt, bár a hangulatomon már nem nagyon tudott rontani. Igazából semmit nem éreztem. Szinte öntudatlanul, automatikusan sétáltam, mintha a saját akaratomon kívül lenne egy felsőbb, ami irányít. Hülyeség! Ilyesmi az életben aligha lehetséges. Lásd be: már nem vagy eszednél. Elvette a sok játék és a filozofálás, hogy megtaláld életed nem-létező értelmét!

Megráztam a fejem, zavartan kuncogtam, majd folytattam utam.

Ekkor furcsa zajokat hallottam a hátam mögött. Valami nyikorgást, aztán csattanászerűséget.

- Deja vu - szóltam, majd emlékeztettem magam, épp hova tartok. Egy sóhajítás kíséretében befordultam jobbra a sarkon. Elöttem egy férfi sétált, görnyedten vonszolta magát, mintha már nem tudná elviselni az Élet súlyát. Sűrűn az úttest felé fordította a fejét, akárha várna valamire. Hirtelen belém villant, mire készül. A várvárt meg is érkezett, és mielőtt bármit tudtam volna tenni, a férfi az arra száguldó Mercedes elé vetette magát.

Kis küzdés után odarohantam a totálkáros kocsinhoz, hogy megnézzem, a vezetőnek lehet-e még segíteni. A férfi tutira biztosan meghalt. Hacsak nem lehet félig kettétépetten tovább élni. Felrántottam a behorpadt ajtót és belestem az utastérbe. Senki nem ült a kormánynál. Nem volt vezető. Meglepetésemben felnyögve léptem hátra.

Nem tehettem mást, továbblépdeltam a híd irányába, közben a történeten gondolkodtam. De nem csak ezen. Sok minden máson is. Például a bizarr eset előtti furcsaságon. Nem hagyott nyugodni. Féltem kimondani, de azt hiszem, kénytelen vagyok. Különben meg már nincs jelentősége. Valaki szintén ugyanazon véleményen volt, mint én, de egy másik formát választott annak megvalósítására. Ahogy ez a férfi is. És még egy párán a mai nap folyamán. Kicsit sok az egybeesés.

Döbönt arccal feltekinttem. Szemem elé tárult városunk büszkesége: a híd. De valahogy most másmilyen volt: roncsolt. Ahogy az épületek, az utcák, mintha ezernyi keselyű pusztított volna végig a városon. Vagy más...

Furcsa érzésem egyre csak erősödött. Úgy éreztem, mintha nem először tenném már ezt. Úgy is mondhatnám: fásultan gyalogolok, hogy a folyóba vessem magam. Talán nem is először.

De hát ez hülyeség! Meghalni csak egyszer lehet ebben az átkozott életben! Önnön elgondolásból vagy más rosszvoltából. Én az előbbi választottam. Bár lehet, volt benne kis kényszer is...

Elértem a hidat, közeledett az a rész, amit kiszemeltem ugráson helyszínül.

Ekkor bevillant, amit még kiskoromban tanultam hittanon. A nővér azt mondta, aki kioltja önnön életét, az csak egy helyre kerülhet, lehet akármilyen jó lelkű az életben. Ott aztán újra és újra átéli bűnét, hogy kínozott között megint feleledjen, és megint meghaljon, bekerülve ebbe a mindig elkeződő, egyre érzéketlen-fájdalmasabb, groteszk körbe.

- Ó, a pokolba! - kiáltottam, amint gondolatomban végére értem. Abban a pillanatban fel is nevettem ostoba-akaratlan szójátékomon. Felmásztam a korlátra, miként anno, első alkalommal, de sejtésem szerint még nem utoljára. Az Örökkévalóságban még lesz rá időm néhányszor.

Megfordultam.

- Hisz már ott is vagyok - kuncogtam magamban, miközben ugrottam. Még akkor is mosolyogtam, midőn egy démon mart belém, és minden fájdalmas-lassan kihunyt, majd vörösösen felfénylött: a kör újraindult.

Aethra Cervarius

Stanislaw Lem: Visszatérés

Lemnek ez a könyve azért maradandó alkotás, mert bár sok mindenben - elsősorban technikai részletekben - túlhaladott, erőteljes jellem- és társadalombrázolásával továbbra is olvasható. A mű a kommunizmus alternatív jövőképe, de egyben az író utópista világképének halódása, illetve annak egy állomása. A mű feltételezi, hogy megvalósul a kommunizmus - bár az eleve szimpatikus a sok szovjet utópia után -, hogy konkrétan nem említi, csak érzékelteti. Lem szakított a hagyományos szovjet lenini út jövőbe vetítésével. Az osztály nélküli társadalom megvalósulását nem a marxista materializmus az emberi lélekre gyakorolt üdvözítő hatásától reméli, hanem egy tudományos felfedezéshez köti, amely megszünteti az erőszakot. A jövő „kommunista” társadalma, egy langyos állóvíz, egy kémiai úton előállított pa-

radicsomi állapot. Ebbe csöppen bele a főhős - a múltbéli vadember -, aki nek a szemén keresztül látjuk ezt a különös, érthetetlen világot. Az emberek annyira megváltoztak, hogy még a szerelem és az udvarlás is valami egészen más lett. Mindezt Hal Bregg és mi is idegenkedve szemléljük. A hős futó ismeretséget köt egy lánnyal, akin, miután rájön, hogy Bregg képes ölni, görcsös félelemrohamban vesz erőt. Bregg, akiben pedig nincs semmi ártó szándék, vadembernek érzi magát, elmenekül. Ezután zavarodottan bolyong egy hatalmas parkban. Itt találkozik két oroszlánnal. Először azt hiszi, hogy hologramok, hiszen épp az imént derült ki, ugyanez egy, a parkban éneklő nőről, csak hogy az állatok valódiak. A félelem első hulláma után döbbenet simogatja a hozzá dörgölöző hím oroszlánt. Nincsenek immár ragadozó állatok sem. Paradicsomi állapot ez, mégsem kedveljük, épp úgy, mint Bregg. E nyugtalanítóan steril világban úgy érzi, hogy egyenesen a fáról szállt be az űrhajóba. Keserű párhuzam ez, hisz a messzi csillagok közt nem találtak az űrhajósok életet, amelyikőjüknek megadatott a visszatérés, azok viszont megkapták az idegen civilizációjukat. A szerző azonban kínál kiutat, hisz akad egy nő, aki ösztönösen meghódol Bregg őskori jellemének, megváltoztatva őt. Valamint felvilágosítja, hogy a kemokommunizmus nem visszafordíthatatlan, s ez némiképp megnyugtató...

András

Resident Evil - Az iszonyat foka

Még valamikor 2003 táján jelent meg a Szukits Könyvkiadó gondozásában a Resident Evil sorozat második része, melyet - az első részhez hasonlóan - Stephani Perry követett el. Az Iszonyat foka közvetlenül a Borzalmak Kastélyában lezajlott események után játszódik. (Ha érdekel valakit: az első részről is írtam egy rövid ismertetőt, melyet meg lehet találni az előző számban.)

Mi is történik a könyvben? Az előző rész túlélői, a STARS elit kommandósai azt hitték, hogy véget értek megpróbáltatásaik, miután sikerült megsemmisíteniük a Spencer-birtokon elterülő zombitanyát. Persze ha ez így történt volna, akkor nem lenne második rész...

Az alakulat tagjai azt tapasztalhatták, hogy a Borzalmak Kastélyában végrehajtott (félig-meddig) sikeres akció után elismerés helyett üldöztetés jutott osztályrészükül. A sajtó megpróbálta őket lejáratni, kollégáik pedig bizalmatlanul tekintettek rájuk. A dolog végül addig fajult, hogy saját STARS-bajtársaik akartak leszámolni velük... Ennek a következménye az lett, hogy Rebecca (aki az előző rész egyik szereplője volt) és néhány újonnan feltűnő szereplő (szintén STARS-tagok) megindultak egy gyors igazságosztó küldetésre.

A titokzatos (és kissé X-Aktás beütésű) Mr. Trent információi alapján a csapat tagjai eljutottak egy rejtélyes szigetre, ahol egy újabb Umbrella-kutatóbázisra bukkantak. Persze a bázis

nem volt üres, és a „lakók” nem voltak éppen barátságosak. A kommandó tagjai viszonylag könnyen leszámoltak a géppisztolyokkal lövöldöző zombikkal, majd kezdetét vette az információgyűjtés.

A könyv ennek az akciónak a történetét meséli el (amit most nem részleteznék, olvassátok el a könyvet :) A bázison minden érdekes dolog előfordul, ami egy ilyen történetben szükséges: társait kiirtó örült tudós, lövöldöző zombik, hullahegyek, zombi- és szörnyirtás... A történet végén kézigranáttal eliminálják a főgonoszt, majd következik a happy end, ami természetesen nyitva hagyja a történetet (lesz még folytatás).

Összességében tetszett a könyv (egy szuszra olvastam el, ami azt jelenti, hogy mindössze egyszer álltam fel a fotelból olvasás közben egy rövid szünet kedvéért). Úgy gondolom, hogy jobb is, mint amilyen az első rész volt. Abban volt néhány furcsa motívum, ami a videojáték-örökséget hozta magában - nos, ezek az Iszonyat Fokából kimaradtak. Ajánlom mindenkinek, aki egy jó kikapcsolódásra (és nem filozófiai mélységekre) vágyik.

Kapitány

